

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 604/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Contract Consulting s. r. o., Zámocké schody 2/A, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou VRBA & PARTNERS s. r. o., Sliezska 9, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Branko Vrba, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 242/2015 z 31. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Contract Consulting s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Contract Consulting s. r. o., Zámocké schody 2/A, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 242/2015 z 31. mája 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že žalobou doručenou Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) 28. decembra 2006 sa sťažovateľka ako žalobkyňa domáhala proti Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“) zaplata sumy 11 783,84 € so 16,5 % ročným úrokom z omeškania od 23. mája 2002 z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru Košice II, ktorý uznesením ČVS: OÚV-853/30-K2-2001 z 23. mája 2002 rozhodol o vrátení vozidla Východoslovenskej leasingovej spoločnosti, a. s. , napriek tomu, že si poškodený uplatňoval vlastnícke právo k vozidlu a žiadal, aby bol vyšetrovateľom upovedomený o vykonávaných úkonoch. Okresný súd prvým výrokom rozsudku č. k. 43 C 2/2007-359 zo 7. novembra 2013 rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľovi sumu 11 783,84 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, pretože dospel k záveru, že *„nesprávny úradný postup orgánov polície bol podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody... Teda bola preukázaná existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.“*. Druhým výrokom citovaného rozsudku okresný súd žalobu v časti príslušenstva pohľadávky zamietol, čo odôvodnil tým, že *„momentom vzniku škody štát sa ešte nestáva dlžníkom poškodeného... Povinnosť zaplatiť oprávnenému náhradu škody vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená zodpovedná osoba, škoda a jej výška ako aj doba splnenia prisúdeného nároku. Až uplynutím tejto doby určenej na splnenie priznanej náhrady môže dôjsť k omeškaniu povinného.“*. Na základe odvolania žalovanej proti prvému výroku rozsudku okresného súdu a odvolania sťažovateľa proti druhému výroku rozsudku okresného Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2 Co 58/2014-396 z 28. januára 2015 rozsudok okresného súdu potvrdil. Citovaný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 6. marca 2015.

3. Následne sťažovateľka sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy napadla druhý výrok rozsudku okresného súdu, ako aj časť rozsudku krajského súdu, ktorým toto rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 566/2015-15 z 10. septembra 2015 sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému výroku rozsudku okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie a vo vzťahu k napadnutej časti rozsudku krajského súdu z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

4. V predloženej sťažnosti sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že *„medzitým žalovaná podala dovolanie podľa ust. § 241 ods. 2 písm. a) OSP (t. j. z dôvodu, že postupom súdu bola odporcovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP), pričom toto porušenie vyvodzovala z toho, že odvolací súd rozhodnutie náležite neodôvodnil v časti istiny. Sťažovateľ sa k podanému dovolaniu vyjadril tak, že ho považoval za neprípustné a v časti istiny pohľadávky aj za neopodstatnené, nakoľko nezdôvodneným podľa sťažovateľa zostal práve výrok o zamietnutí zákonného úroku z omeškania, nie istiny.“*. Najvyšší súd o podanom dovolaní však rozhodol tak, že zrušil rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu *„v žalobe vyhovujúcej časti o zaplatenie 11 783,84 €“*, ako aj rozsudok okresného súdu *„vo výroku, ktorým vyhovel žalobe o zaplatenie 11 783,84 €“*, a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľka namieta, že je v rozpore s princípom právnej istoty, aby najvyšší súd *„pripustil a prejednal dovolanie žalovanej... aj napriek skutočnosti, že dovolanie v tejto veci v zmysle platných právnych predpisov a ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu nebolo prípustné“*, čím zároveň porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru. Navyše, podľa názoru sťažovateľky *„neprípustnosť dovolania v uvedenej veci je potvrdená aj tým, že Ústavný súd SR v uznesení II. ÚS 566/2015-15 zo dňa 10. 09. 2015 sťažnosť sťažovateľa ohľadom nepreskúmateľnosti Rozsudku I a Rozsudku II neodmietol v zmysle*

ust. § 53 zákona o organizácii Ústavného súdu..., ale sťažnosť posúdil a rozhodol o nej“, z čoho vyplýva, že „aj Ústavný súd SR dospel v tejto veci k názoru, že dovolanie nie je prípustné. V opačnom prípade by sťažnosť z dôvodu, že neboli vyčerpané všetky opravné prostriedky, považoval na neprípustnú“.

6. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálehom vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 242/2015 z 31. mája 2016 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil (bližšie neoznačenému) súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 709,73 €.

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

12. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 242/2015 z 31. mája 2016, ktorým na základe dovolania protistrany zrušil rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu „*v žalobe vyhovujúcej časti o zaplatenie 11 783,84 €*“, ako aj rozsudok okresného súdu „*vo výroku, ktorým vyhovel žalobe o zaplatenie 11 783,84 €*“, a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

13. S takýmto záverom najvyššieho súdu sťažovateľka nesúhlasí a v sťažnosti vyjadruje presvedčenie, že nielen v rozhodnom čase účinná právna úprava a existujúca

judikatúra najvyššieho súdu, ale najmä prechádzajúce uznesenie ústavného súdu o jej sťažnosti prípustnosť podaného dovolania v danej veci vylučovali.

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

15. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie garantované v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (ďalej len „OSP“ – účinnom do 30. júna 2016, m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). Rovnako v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

16. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu (I. ÚS 145/2010, I. ÚS 26/2012, II. ÚS 447/2015, III. ÚS 503/2015, III. ÚS 275/2016). Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa.

17. Ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá je podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zverená práve najvyššiemu súdu. V tejto súvislosti možno poukázať napr. na rozsudok sp. zn. 1 Cdo 185/2006 z 1. októbra 2013, v ktorom najvyšší súd vyslovil, že je tým orgánom verejnej moci, ktorý *„ex lege sleduje a vyhodnocuje právoplatné rozhodnutia súdov v občianskom súdnom konaní a na ich základe, v záujme jednotného rozhodovania súdov, zaujíma stanoviská k ich rozhodovacej činnosti vo veciach určitého druhu alebo charakteru, a tak predurčuje ich následný postup aj v iných obdobných veciach“*, pričom *„ak bol k určitej právnej otázke vyslovený právny názor v stanovisku najvyššieho súdu, sú všetky súdy všeobecných súdov, vrátane samotného najvyššieho súdu, povinné pri svojom rozhodovaní z neho vychádzať, lebo stanovisko je pre ne záväzná“*.

18. Zákonnou podmienkou využitia právomoci jednotlivých kolégií najvyššieho súdu podľa § 21 ods. 3 písm. a) zákona o súdoch je zistenie, že došlo k výkladovým rozdielnostiam v právoplatných rozhodnutiach senátov toho istého kolégia. Cez túto podmienku zjednocovacia právomoc kolégií najvyššieho súdu prirodzene napĺňa stabilne judikovanú požiadavku ústavného súdu, podľa ktorej k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež

požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99).

19. Netreba však opomínať, že vývoj právnych názorov všeobecných súdov v právne obdobných prípadoch nemožno automaticky stotožňovať s porušením základného práva na súdnu ochranu, pokiaľ je prípadná odlišnosť týchto právnych názorov založená na racionálnej právnej argumentácii. Je pritom vecou (a najmä povinnosťou) vo veci konajúcich všeobecných súdov vysporiadať sa nielen so zákonnosťou, ale aj ústavnosťou svojich rozhodnutí (čl. 144 ods. 1 ústavy, m. m. III. ÚS 595/2012).

20. Rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému, resp. každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Beian v. Rumunsko zo 6. 12. 2007).

21. K rozdielnej judikatúre preto prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je však dôležité, aby táto inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

22. Z uvedených hľadísk ústavný súd preskúmal aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, avšak nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, ktorý by nemal oporu v procesnom kódexe, ktorý bol účinný v čase jeho rozhodovania.

23. Je nepochybné, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v dovolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa na základe mimoriadneho opravného prostriedku domáha ochrany pred dovolacím súdom. V danom prípade podmienky dovolacieho konania upravovali ustanovenia § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania z ustanovení § 237 ods. 1 OSP vyslovene vyplývalo, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia.

Dovolanie bolo prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 OSP.

24. Ústavný súd konštatuje, že existencia uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 566/2015-15 z 10. septembra 2015, ktorým predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľky odmietol, takémuto postupu najvyššieho súdu nebránila. Právne relevantné východisko pre rozhodnutie ústavného súdu totiž v tomto prípade predstavoval petit, ktorý sťažovateľka jednoznačne vymedzila tak, že žiadala preskúmať len tú časť konania pred všeobecnými súdmi, v ktorej nebola úspešná. Keďže sťažovateľkou navrhovaný petit sa (logicky) nevzťahoval na tú časť konania pred všeobecnými súdmi, v ktorej úspešná bola (t. j. na meritum veci), neexistoval ani dôvod ústavného prieskumu tejto časti konania. Tým však v žiadnom prípade nebolo dotknuté procesné oprávnenie protistrany, aby na ochranu svojich základných práv a slobôd využila ďalší dostupný opravný prostriedok, ktorým bolo dovolanie podané najvyššiemu súdu.

25. Ústavný súd konštatuje, že po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že z hľadiska ústavnoprávnej konformity je udržateľné a akceptovateľné, pretože z neho zrozumiteľne vyplýva nielen to, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia danej veci prvostupňovým aj odvolacím súdom v merite veci, ale aj to, na zodpovedanie ktorých otázok sa má prvostupňový súd v ďalšom konaní sústrediť, keďže *„z jeho záverov v odôvodnení možno dedukovať, že pod nesprávny úradný postup subsumoval aj nevydanie rozhodnutia o uložení veci do úschovy, či vrátenie vozidla na základe neprávoplatného rozhodnutia neexistujúcej osobe, avšak nie je zrejmé či a prípadne ako vzal zreteľ na to, že tu existuje rozhodnutie o vrátení veci, ktoré doposiaľ nebolo zrušené, a to i v kontexte ustanovenia § 135 ods. 2 vety druhej O. s. p.“*. Najvyšší súd taktiež konštatoval, že záver súdov nižších stupňov o premlčaní práva J. R. na náhradu škody *„nie je preskúmateľný ani zrozumiteľný... Názory súdu prvého stupňa o existencii príčinnej súvislosti (s ktorými sa mal stotožniť odvolací súd) vychádzajúce z neurčitých predpokladov a nepreskúmateľných záverov pôsobia zmätočne, pre vec nezrozumiteľne a preto sú argumentačne i právne neudržateľné.“*. Preto bude plne v kompetencii okresného súdu, aby sa v ďalšom priebehu konania s právnym názorom najvyššieho súdu

prezentovaným v jeho zrušujúcom rozhodnutí vysporiadal tak, že vzniknutú problematiku posúdi so zreteľom na skutkové okolnosti daného prípadu, ako aj účel (v súčasnosti už) civilného sporového konania, ktorým je v zmysle čl. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku poskytnutie spravodlivej a účinnej ochrany ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov.

26. Ústavný súd v minulosti už viackrát judikoval, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

27. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07). Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia týchto práv sťažnosťou pred ústavným súdom. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovým a právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Okrem toho, reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (IV. ÚS 340/04).

28. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť, preto predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

29. Z tohto dôvodu sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016